

ВСИЧКИ НА РАБОТА

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

Жетвата се мина. Вършитба настана. Нашият ступанинъ пригласи хармана. Диканята стегна. При ковача Рача, оттатък задъ моста, заведе конетъ.

— Добро утро, Рачо!

— Далъ Богъ добро, Коста!

— На мойтъ вършачи подковй нозетъ. Че утре ще ронятъ вече класоветъ.

Съсь гвоздеи остри подкова ги Рачо.

Азъ гледахъ. И тозчасъ една майстория презъ ума ми мина: „Трѣбва за вършитба и азъ да постегна моята дружина!“

Гвоздеи намѣрихъ. Подковахъ най-първо мойтъ обуша. Подковахъ и Стойча. И баба преварихъ. Докле още спѣше, чехлитъ ѝ нови съ гвоздеи нашарихъ.

— До тукъ лесно бѣше, бате Патилане, — пришепна ми Стойчо. — Но Козлю, Татунчо и бабина Шишко не сж подковани. Съсь тѣхъ какъ ще стане?